

Sygn. akt III U 1012/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania R. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 17 lipca 2014 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy R. C. prawo do emerytury, począwszy od 24 czerwca 2014 r.

Sygn. akt III U 1012/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 grudnia 2014 r.

Decyzją z dnia 17 lipca 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy R. C. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 14 lat, 9 miesięcy i 23 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca R. C., zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że pracował w szczególnych warunkach w (...) Zakładach (...) w S. w okresie od 1 sierpnia 1974 r. do 23 kwietnia 1975 r. przy remontach waniów szklarskich do wytopu szkła – 3 miesiące jako pomocnik murarza, a następnie technik stażysta i technik budowlany bezpośrednio na budowie. W dniu 23 kwietnia 1975 r. został powołany do służby wojskowej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Przemysłu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. C., ur. (...), w dniu 24 czerwca 2014 r. po raz drugi złożył wniosek o emeryturę.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 17 lipca 2014 r. ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe, nieskładkowe i uzupełniające w wymiarze 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 14 lat, 9 miesięcy i 23 dni. Za udowodniony ZUS uznał okres pracy w szczególnych warunkach od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. (z przerwami) w O. U. w J..

Dowód: dokumentacja zawarta w aktach organu rentowego.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 1 sierpnia 1974 r. do 23 kwietnia 1975 r. był zatrudniony w Sosnowieckich Zakładach (...) w S.. Początkowo pracował jako robotnik budowlany, od 1 września 1974 r. – technik stażysta, a od 1 grudnia 1974 r. – technik budowy. Jako technik kierujący zespołem robót budowlanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy sprawował bezpośredni nadzór nad pracami murarskimi waniów szklarskich w hutach szkła. Prace te odbywały się w halach do produkcji szkła. Polegały na remoncie jednej z waniów szklarskich przy produkcji szkła na pozostałych, bez wygaszania. Remont wanny polegał na wycinaniu, wykuwaniu starego obmurza sklepień waniów wykonanego z materiałów ceramicznych ogniotrwałych, oblanych stopioną masą szklaną (krzemionką) i obmurowaniu nowymi materiałami ceramicznymi.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w S.,
- zeznania świadka K. C.,
- zeznania świadka J. K.,
- przesłuchanie wnioskodawcy,
- opinia biegłego sadowego z zakresu bhp (k. 24-27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. C., J. K. oraz wnioskodawcy R. C., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich w szczególności, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w spornym okresie w Sosnowieckich Zakładach (...) w S..

Jako wiarygodną podstawę poczynienia ustaleń faktycznych Sąd uznał dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy inż. W. Ż.. Biegły w sposób jasny i czytelny opisał czynności, jakie wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Sosnowieckich Zakładach (...)

w S., opisał czynniki szkodliwe występujące na jego stanowisku pracy, scharakteryzował warunki szklarskie i dokonał analizy prac, jakie wykonywał R. C.. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy R. C. należy uznać za zasadne.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa

(ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy

na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem w szczególnych warunkach – 14 lata, 9 miesięcy i 23 dni.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca był również zatrudniony w warunkach szczególnych

w Sosnowieckich Zakładach (...) w S. w okresie od 1 grudnia 1974 r. do 23 kwietnia 1975 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku technika budowlanego bezpośrednio przy nadzorze prac murarskich i remoncie sklepień paleniskowych waniów szklarskich (pieców).

Wskazane wyżej stanowiska wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale XIV „Prace różne”, poz. 24 „kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach

i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach w wykazie A, dziale XIV, poz. 10 pkt 1 „murarz pieców przemysłowych” oraz dział XIV, poz. 24, pkt 1 „stanowiska pracy, na których prace wykonywane są w warunkach szczególnych – stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, przy stanowisku wymienionym w wykazie”.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu

ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 24 czerwca 2014 r., a więc od dnia złożenia wniosku emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.